

GŁOS WĄBRZESKI

Przedpłata: wynosi na miesiąc styczeń w ek-
spedycji i złoty z odnośnikiem
przez pocztę 20 groszy więcej. W wypadkach nieprze-
widzianych, przy wstrzymaniu przedsiębiorstwa, złożeniu
pracy, przerwaniu komunikacji otrzymujący nie ma prawa
— żądać pozaterminowych dostarczeń gazety, lub zwrotu —
— — — — — ceny abonamentu.
— Przy waloryzacji obowiązuje odpowiednia dopłata —

Ogłoszenia: Za ogłoszenia pobiera się od wiersza
mm. (7-lin. — 10 groszy, za reklama
na stronie 3-linowej w wiadomościach potocznych 30 gro-
szy, na 1-szej stronie 50 groszy. Rabatu udziela się
przy częstym ogłaszaniu. „Głos Wąbrzeski” wychodzi
trzy razy tygodniowo i to w poniedziałek, środę i piątek
— Skrytka poczt. 23. — Redakcja i Administracja znajdują
— się przy ul. Mickiewicza 11. — Telef. 80. —

Konto czekowe: P. K. O. Poznań 204.252

Nr. 16

Wąbrzeźno, czwartek 5 lutego 1925.

Rok VI.

Jeszcze walka o rewizję rozporządzenia z dnia 14. 5. 24.

Jak wiadomo Sejm przeszedł do porządku dziennego nad rewizją rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 14. 5. 1924 r. o przerachowaniu zobowiązań prywatno-prawnych. Poseł Pluciński twierdził, że spłata hipotek 15 procent dawniejszej wartości jest wystarczająca i dlatego wniosek posła Rzepeckiego o wyższe przerachowanie odrzucono.

Zapomniano jednak o tem, że rozporządzenie to zawiera również przepisy o depozytach, które banki akcyjne spłaca 2.500 mk. przedwojennych po 5 procent czyli 125 złotych, a ponad 2.500 mk. za każde 18000 mk. jeden grosz. Że to jest krzywda, wołająca o pomstę do nieba, pisaliśmy już niejednokrotnie, ale trudno, posłowie nasi nie są zgodni i na takie „drobnostki” nie zważają.

W tych dniach rozmawialiśmy o tej sprawie z p. posłem Rzepeckim, który oświadczył, że rewizja rozporządzenia Prezydenta z dnia 14. 5. 24. przepadła, ale jest nadzieja uzyskania lepszej waloryzacji pożyczek państwowych.

Mogliśmy na stwierdzeniu tych faktów po przestać, lecz znajdujemy w gazetach warszawskich wzmianki o wielkich wiecach protestacyjnych w Warszawie, gdzie na jednym takim wiecu uchwalono jednogłośnie taką rezolucję:

„Rozporządzenie z dnia 14 maja 1924 r. o przerachowaniu zobowiązań prywatno-prawnych jest zasadniczo sprzeczne z obowiązującym prawem cywilnym i Konstytucją Rzeczypospolitej Polskiej.

Naruszając niewzruszone i podstawowe zasady sprawiedliwości i praworządności podrywa autorytet Państwa i obniża powagę ciał rządzących w szerokiej kłach obywateli.

Przeto rozporządzenie to w interesie Państwa winno być jaknajrychlej unieważnione.

Wobec powyższego zebrani domagają się od Sejmu natychmiastowego uchylenia rozporządzenia z dnia 14 maja 1924 r. o przerachowaniu zobowiązań prywatno-prawnych”.

Takie stanowisko Warszawy — zresztą zupełnie słuszne — zadziwia nas dlatego, że niedawno stamtąd odebraliśmy wiadomienie, godzące się na rozporządzenie Prezydenta z dnia 14. 5. 24. Zmiana przerachowania pożyczek hipotecznych — pisano nam — jest nie na miejscu, ponieważ statystyka urzędowa wykazała, że prywatni wierzyciele zostali już w przeważającej liczbie spłaceni, zaś korzyść z innego przerachowania na zachodzie tych wierzycieli odniosłyby banki niemieckie, a w Małopolsce kapitaliści — żydzi.

Twierdzenie to nie wytrzymuje krytyki, bowiem hipoteki niemieckie wykupione zostały przez polski Bank Kas Komunalnych w Poznaniu, a żydzi osiągnęli z góry na mocy rozporządzenia większe korzyści, aniżeli Polacy na zachodzie. Hipoteki mają być spłacane we wysokości:

50 procent na obszarze miasta stołecznego Warszawy, województwa łódzkiego powiatów: gostyńskiego, kutnowskiego, lipnowskiego, łowickiego, niezawskiego, rypińskiego i wrocławskiego województwa warszawskiego oraz powiatów: będzińskiego, częstochowskiego, miechowskiego i olkuskiego województwa kieleckiego,

42 procent na obszarze pozostałej części województw kieleckiego i warszawskiego z wyłączeniem powiatów: ciechanowskiego, mławskiego i przasnyskiego, na obszarze powiatów: ostrowskiego i wysokomazowieckiego województwa białostockiego oraz na obszarze województwa lubelskiego z wyłączeniem powiatów: biłgorajskiego, bialskiego, chełmskiego, hrubieszowskiego, konstantynowskiego, radzyńskiego, węgrowskiego i włodawskiego,

33 procent na obszarze powiatów: ciechanowskiego, mławskiego i przasnyskiego wojewódz-

stwa warszawskiego pozostałej części województwa białostockiego wyżej wymienionych powiatów województwa lubelskiego, cieszyńskiej części województwa śląskiego, województwa krakowskiego oraz powiatów: brzozowskiego, kolbuszowskiego, krośnieńskiego, liskiego, łańcuckiego, przeworskiego, rzeszowskiego, sanockiego i strzyżowskiego województwa lwowskiego,

24 procent na obszarze powiatów: trockiego, wileńskiego i wilejskiego Ziemi Wileńskiej, powiatów: lidzkiego, nowogródzkiego i słonimskiego województwa nowogródzkiego, na obszarze województwa poleskiego z wyłączeniem powiatów: luninieckiego i sarnieńskiego, na obszarze województwa wołyńskiego, na obszarze pozostałej części województwa lwowskiego oraz powiatów: dołińskiego, kałuskiego, skolskiego, stryjskiego i turezańskiego województwa stanisławowskiego.

15 procent na obszarze pozostałej części ziemi wileńskiej i województwa nowogródzkiego, powiatów: luninieckiego, sarnieńskiego, pozostałej części województwa stanisławowskiego, województw: tarnopolskiego, pomorskiego, poznańskiego i górnośląskiej części województwa śląskiego.

Widzimy więc z powyższego, że tam, gdzie żydzi mieszkają w przeważającej większości hipoteki trzeba spłacać po 50, 42, 33, i 24 procent, a w województwie pomorskim i poznańskim, gdzie mieszkają przeważnie Polacy, tylko 15 procent.

Sprawiedliwość nakazywała wszystkie wierzytelności równo przerachować lub z nieznaczną różnicą. Nikt dotąd nie udowodnił rzeczowo, że należało tak, a nie inaczej przerachować dawne wierzytelności. Jeżeli było niemożliwością przerachowanie hipotek, depozytów i innych wierzytelności w pełnej wartości, to było trzeba przyjąć zasadę: niech tracą wszyscy równo i uznać jedną stopę procentową, podług której byłoby się uznało i spłacało stare długi. Zachodzą bowiem wypadki, że w tym samym banku ma ktoś do spłacenia hipotekę, ale i należy mu się zwrot depozytu. Hipotekę spłacić musi, bank mu jednak depozyt nie zwróci, albo jakieś tam grosze tylko.

Jeżeli więc poseł Pluciński ma słusność, że spłata hipotek we wysokości 15 procent jest wystarczająca, to dlaczego w Warszawie i gdzieindziej mają być hipoteki spłacane do 50 procent?

Jeżeli hipoteki spłaca się żydom do 50 procent, to dlaczego konfiskuje się na rzecz banków akcyjnych depozyty przeważnie biednych Polaków?

Kto odpowie rzeczowo na te pytania?

Te pytania powtarzać będziemy bezustannie, aż zostaniemy przekonani, że rozporządzenie Prezydenta z dnia 14. 5. 1924 r. jest sprawiedliwe. Dotąd twierdził się i twierdzimy zgodnie z rezolucją warszawską, że jest ono sprzeczne z obowiązującym prawem cywilnym i Konstytucją Rzeczypospolitej Polskiej. Polska zaś musi być budowana na prawie, a nie na krzywdzie własnych obywateli. Krzywda ta już się mści na całym życiu gospodarczym Polski. Że zastój gospodarczy jest wynikiem braku długoterminowych kredytów, to prawda, ale brak kredytów spowodowany został zanikiem zaufania społeczeństwa w sprawach finansowych. A zaufanie to straciło społeczeństwo wskutek rozporządzenia Prezydenta z dnia 14. 5. 24.

Tu nie ma innego wyjścia jak przeprowadzenie rewizji tego rozporządzenia przez Sejm, jeżeli ma nastąpić rozwój gospodarczy Polski. Kto tego z posłów nie chce zrozumieć, to lepiej że złoży mandat, w przeciwnym razie kopie życia gospodarczemu Polski głęboki grób...

Naród nie na to wybrał posłów, aby ci kryli się za plecami rządu i unywali od wszystkiego ręce. **Za wszystkie rozporządzenia rządu biorą odpowiedzialność posłowie.** Oni bowiem mają prawo kontrolować rząd, oni mają prawo i obowiązek tworzyć rząd, a dopiero na ostatku mogą posłowie uchylać sobie wynagrodzenie za rzetelną pracę w sejmie. Tej rzetelnej pracy było dotąd strasznie mało, ale wydatków na dżety poselskie ogromnie wiele...

Idźcie panowie posłowie między lud i zapamiętajcie sobie, co mówi on o krzywdzie, wyrażonej mu przez rozporządzenie Prezydenta z dnia 14. 5. 24., o przerachowaniu pożyczek państwowych i oskasowaniu świąt. Obowiązkiem naszym, panowie posłowie, jest naprawić błąd rządu. Rząd bowiem dyktatury od narodu nie dostał, a zresztą na bezprawiu i nierządzie już raz Polska kark złamała...

Tyfus.

Raz po raz dowiadujemy się, że to tu, to tam wybucha tyfus. Niebezpieczna ta choroba w obecnych czasach łatwo może się zagnieżdżyć i rozszerzać, bo mamy ludzi, którzy nie są członkami Kasy Chorych, a pieniędzy na lekarza i aptekę nie mają — więc chorują bez opieki lekarskiej, a władze albo wcale się nie dowiadują o niebezpiecznej chorobie, albo zbyt późno wiadomość otrzymują. Nie mogą więc wczas zastosować środków zapobiegających szerszeniu się choroby.

Zwracać należy ludziom na to uwagę, że każdy, który dowiedział się o niebezpiecznej, zaraźliwej chorobie od wiarogodnych ludzi, albo zauważył groźne objawy zaraźliwej choroby, powinien niezwłocznie donieść o tem wójtostwu — albo też starostwu, lub lekarzowi powiatowemu. A dlaczego? Powiesz może, cóż to mnie obchodzi, cóż mam się mieszać w obce sprawy? Nie mów tak! To nie obce sprawy.

Obowiązek miłości bliźnich zniewalać cię powinien, byś donosił o wypadkach zaraźliwych chorób, aby zarządzone środki zapobiegawcze, by choroba się nie rozszerzała, by nie zagrażała innym bliźnim. A nawet miłość własna zniewalać cię powinna, bo i ty mógłbyś uleść zarazie.

Dawniej rzadko kiedy wybuchały u nas zaraźliwe choroby, — a dlaczego teraz częściej się pojawiają? Może mają słusność ci, którzy twierdzą, że źródła zarazy znajdują się w b. Kongresówce, gdzie nie przestrzega lud zasad zdrowotności, gdzie nie dba lud dostatecznie o czystość. A wylęganie zarazków i hodowle znajdują się w żydowskich zabudowaniach. Owady — zwłaszcza wszy, których u żydów taka obfitość, jak pieniądze, roznoszą zarazki i przenoszą na innych, a w brudach zarazki najlepiej się mnożą.

Przekonany jestem, że tyfus przewłoczą demokracjani handlarze, którzy są wysłańcami żydów, że przenoszą zarazki ci, którzy tam jeżdżą po żydowską tandetę.

Nie byłem nigdy w onych śmierdzących jaskiniach żydowskich, a znam je tylko z opowiadań.

Dziwię się bardzo, że nasi ludzie tam idą, że nie ogarnia ich obrzydzenie. Otwarcie wyznaję, że brzydziłbym się, wziąć do ręki towar w tak obrzydliwej jaskini złożony, a więcej bałbym się, takie rzeczy na siebie włożyć lub ich używać.

A jeżeli tam się zarazisz, jeżeli przez towar zarazę do domu wniesiesz, — piękny zysk mieć będziesz.

Przestrzegamy więc: nie idźcie po towary, zresztą tandetne — i tylko pozornie tańsze, a

